

HÛS FAN STILTE

Lit ús in hûs fan stilte bouwe
mei muorren fan leafde
en in dak fan frede
mei keamers fol blydskip
en in tún
in tún
mei wat ljocht
en wat skaad
mei wat sjongende fûgels
en in slûgjende kat op it paad.

Lit ús in hûs fan leafde bouwe
mei muorren fan begryp
en in dak fan fertrouwen
en in hiem om te sintsjen
en keamers
keamers
om yn te ferdwinen
elkoarren te sykjen
elkoarren te finen.

Lit ús in hûs fan stilte bouwe.

*Tsjits Peanstra (1924-2014), uit Hûs fan stilte,
uitgeverij A.J. Osinga, Boalsert, 1968.*



Een tuin met wat licht

Welk gedicht zit u dicht op de huid? Die vraag legt Bert van der Kruk sinds 2010 in de rubriek *Dichterbij* voor aan allerlei mensen. Deze maand: predikant en pionier Hinne Wagenaar.

TEKST BERT VAN DER KRUK BEELD MARTJE VAN DER HEIJDEN

“Wij wonen aan de rand van Jorwert. Vanuit mijn werkkamer zie ik een kilometer hier vandaan midden in de weilanden een oude boerderij. Het dak is kaal, ik zie alleen maar spanten. Na restauratie wordt de boerderij samen met nieuwe gastenverblijven en woonappartementen het onderkomen van Nijkleaster. Als je het nou over een huis van stilte hebt, dan is dit dé plek ervoor: omringd door niks, middenin vogelweidegebied. Je kunt heel ver kijken. Het is een heel oude plek, vanaf 500 voor Christus bewoond. Al in de dertiende eeuw stond er een boerderij, die waarschijnlijk hoorde bij het verdwenen klooster Westervird. Dat deze plaats zulke oude papieren heeft, is belangrijk. In Nijkleaster verbinden we steeds het oude met het nieuwe. We gebruiken de Bijbel maar ook moderne gedichten en liederen; zo komen we tot een hertaling voor wat we in onze tijd nodig hebben. Met de restauratie van de boerderij brengen we een oude plek weer tot leven. We hadden ook een heel nieuw gebouw kunnen neerzetten, zonder al het gedonder met asbest en vervuilde grond. Dat was makkelijker en goedkoper geweest. Maar een nieuwe bestemming voor het oude past ons beter. We beginnen niet zomaar bij nul.

Bij het slaan van de eerste paal begin februari klonk dit gedicht. Het zingt trouwens al rond sinds we tien jaar geleden met Nijkleaster begonnen. Hoewel het geen religieus gedicht is, roept het de sfeer op die we met ons klooster voor ogen hebben. Die muren van liefde, dat dak van vrede en die kamers vol blijdschap – dat is precies wat we onze gasten willen bieden. Veel mensen hebben het pittig in onze maatschappij. Voor hen moet dit een plek van heelheid worden, waar ze hun evenwicht kunnen hervinden. Waar ieder zijn naam in vrede mag dragen, zoals Huub Oosterhuis dichtte. Het gedicht roept prachtige beelden op: een tuin met

wat licht en schaduw, zingende vogels. Een erf om te zonnen. En dan natuurlijk die slapende kat, die altijd een glimlach oproept. En ja, het is idyllisch. Maar ook bij conflicten en spanningen kan er nog steeds sprake van een mooi huis zijn. Tussen mensen gebeurt altijd van alles, dat hebben we afgelopen jaren in Nijkleaster ook meegemaakt. De kunst is om daar goed mee om te gaan, dus om elkaar steeds weer te zoeken en te vinden, zoals de laatste regels zeggen. Dat is een oefenproces. Fouten maken we allemaal; de vraag is of we daarin verharderen of aanspreekbaar blijven.

Ik ben geboren op de boerderij. Op mijn achttiende ging ik theologie studeren, maar ik hield altijd een zekere heimwee naar de boerderij. Toen ik een jaar in Amerika studeerde, raakte mijn vrouw Sietske betrokken bij een lutherse leefgemeenschap in een verlaten mijnrdorp, Holden Village. Toen zei ze al: ‘Ooit moeten wij dit gaan doen’. Later woonden we in gemeenschappen en op campussen, altijd in *community*. Toen we in 2002 uit Kameroen in Nederland terugkeerden, kwam het individualisme met grote kracht op me af. We woonden in een pastorie en de kinderen vroegen: ‘Waar zijn de anderen?’ Ik had sterk de behoefte – al klinkt dat wat arrogant – aan meer intensiteit, niet alleen gericht op de zondag maar op het dagelijks leven. Een behoefte aan gemeenschappelijk leven en bidden. Dat we daarvoor nu terugkeren naar een boerderij doet me als Friese boerenzoon erg goed. Een boerderij met een erf, dat is zo oer-Fries. En dan ook nog een *sluggende kat* erbij. Man, dan komt de romanticus in mij wel boven.” <

Hinne Wagenaar (Nijmardum, 1962) is protestants gemeentepredikant en pionier voor Nijkleaster in Jorwert (www.nijkleaster.frl). Eerder werkte hij onder meer als docent aan een theologische hogeschool in Kameroen.